

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Ο παροικιακός Τύπος τα τελευταία 40 χρόνια

ΜΕΡΟΣ 14ο

Γράφει ο Γιώργος Χατζηβασίλης

“Στυλιανοπαίδια και εξαπτέρυγα”!

Σήμερα θέλω να διορθώσω ακόμη μια παράλειψη. Στο προηγούμενο κεφάλαιο, όταν αναφέρθηκα στους πρώτους συνεργάτες του “Κόσμου” δεν έγραψα ότι πρώτος διευθυντής του διαφημιστικού τμήματος ήταν ο γνωστός για την πολύχρονη και πολυσχιδή δράση του στην παροικία, Γιώργος Αντωνίου. Sorry! Αν έχετε εντοπίσει και άλλες παρόμοιες παραλείψεις, ενημερώστε με και από καθήκον θα επανορθώσω.

Το 1989, λοιπόν, άρχισα μια νέα καριέρα στον παροικιακό Τύπο, αυτή τη φορά σαν συντάκτης και σχεδόν αμέσως είχα μπελάδες με ιερείς και κοινοτικούς, όμως δεν μπορούσα να διαλέξω καλύτερη περίοδο γιατί η παροικία, ή για να ακριβολογούμε οι φορείς της Αρχιεπισκοπής και η Κοινότητα βρίσκονταν σε μια εποχή δημιουργίας, ενώ και το λεγόμενο “εκκλησιαστικό” προς στιγμήν τουλάχιστον φαινόταν να είναι κοντά στη λύση του.

Όπως έγραψα, μια από τις πρώτες μου ενέργειες ήταν να κτίσουμε γέφυρες με την Κοινότητα και αυτό ενόχλησε κάποιους κύκλους στην Αρχιεπισκοπή, στην ίδια την Κοινότητα και προπαντός τους αντιπάλους μας που άρχισαν τις επιθέσεις για να πλξουν την αξιοπιστία μας, ότι δήθεν οι προθέσεις μας δεν ήταν ειλικρινείς. Όταν υπέβαλα αίτηση για να γίνω μέλος της Κοινότητας υπήρξαν έντονες αντιρρήσεις, ενώ οι πρώην “φίλοι” και συνεργάτες μου στον “Κήρυκα”, “Στυλιανοπαίδι” με ανέβαζαν, “παπαδοπαίδι” με κατέβαζαν και ο εκδότης του, σε μια τυχαία συνάντησή μας στο Tom Mann Theatre μου είπε ότι τα άρθρα μου γράφει ο Αρχιεπίσκοπος κ. Στυλιανός. Λες και αν τα άρθρα μου είχαν την ποιότητα γραφής του κ. Στυλιανού, θα εργαζόμουν στο Σίδνι και όχι σε μια από τις μεγάλες εφημερίδες της Αθήνας!

Όμως, παρόλο που κτίζαμε γέφυρες με την Κοινότητα, πρόθεσή μας δεν ήταν να βλάψουμε τις καλές σχέσεις μας με την Αρχιεπισκοπή επειδή θα ήταν παράλογο γι’ αυτό συνάντησα πρώτη φορά τον κ. Στυλιανό, περίπου 15 χρόνια μετά την αφιξή του στην Αυστραλία. Η πρώτη μας συνάντηση για συνέντευξη ήταν -επεικώς- λίαν ενδιαφέρουσα, γιατί αντιμέτωπισα έναν φλογερό ηγέτη, έναν εκρηκτικό συνομιλητή που με κατακεράυνωσε για την υποστήριξη που πρόσφερε στην Κοινότητα. Παρόλο, που απέρριψε την έκκλησή μου για συμφιλίωση για να είναι ο ηγέτης ολόκληρης της παροικίας και δέχτηκα έναν καταγίγιο επιχειρημάτων γιατί αυτό δεν ήταν δυνατόν, κατέβηκα τα

σκαλιά της Αρχιεπισκοπής ικανοποιημένος από τη συνάντησή μου με έναν κορυφαίο πνευματικό άνθρωπο που με εντυπωσίασε. Γνώριζα, όμως, κιόλας πως με όλο το σεβασμό η σχέση μας δεν είχε μέλλον επειδή γράφω αυτά που πιστεύω και δεν είμαι από τους ανθρώπους που αποφεύγουν τη σύγκρουση, απ’ όπου και αν προέρχεται. Όπως και δεν άργησε να έρθει.

Στη δεκαετία του ‘90 δεν ήταν μόνο η παροικία που έδειχνε πρόοδο, αφού και ο “Κόσμος” ενημερούσε με αύξηση στις πωλήσεις και διαφημίσεις πολλές από τις οποίες ήταν κυ-

σαν...”Μακεδόνες”.

Στην περίοδο αυτή εδραιώθηκαν τα Κολλέγια της Αρχιεπισκοπής ύστερα από τα προβλήματα που αντιμετώπισαν στα πρώτα τους βήματα και είχαν αρχίσει τις επεκτάσεις, ενώ το Ίδρυμα Βασιλείας είχε αρχίσει ένα φιλόδοξο πρόγραμμα επέκτασης και ανακαίνισης.

Αλλά και η Κοινότητα με πρόεδρο τον Δανάλη και γραμματέα τον Παπανικητά είχε αγοράσει το 1989 τον παιδικό σταθμό στο Μάριγκβιλ και το 1990 τη Λέσχη στο Λακέμπα, μπαίνοντας δυναμικά στην παροικία από

την οποία είχε απομονωθεί στο Πάτινγκτον, ενώ το 1991 εγκαινίασε το γηροκομείο “Ελληνικό Σπίτι”, ένα έργο αφιερωμένο στα 90 χρόνια ύπαρξης και ιστορικής δράσης. Η Κοινότητα είχε γιορτάσει την επέτειο αυτή το 1988 με μεγαλοπρεπή δεξίωση στο Convention Centre, Darling Harbour, παρουσία του τότε πρωθυπουργού Μπομπ Χόουκ, πέντε υπουργών, κομματικής αντιπροσωπείας από την Ελλάδα και 862 προσκεκλημένους. Το

Ελληνικό Σπίτι οικοδομήθηκε με την βοήθεια της παροικίας, της κυβέρνησης και κοινοτικούς πόρους, ενώ πρώτος ο “Κόσμος” δημοσίευσε ρεπορτάζ και συνεντεύξεις με τους ενοίκους του. Το 1993-94 η Κοινότητα αγόρασε το σπίτι δίπλα στο γηροκομείο της που χρησιμοποιήθηκε για την επέκτασή του με πρωτοβουλία του Κίκη Ευθυμίου, αλλά και την αποθήκη και ένα μεγάλο σπίτι δίπλα στην Κοινοτική Λέσχη με προοπτική να κτιστεί εκεί ένα πολιτιστικό κέντρο.

Η δεκαετία του ‘90 ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα περίοδος για τον “Κόσμο” επειδή έπρεπε να ακροβατούμε ανάμεσα σε Κοινότητα και Αρχιεπισκοπή τηρώντας τις σχετικές ισορροπίες. Η προβολή των έργων και των δραστηριοτήτων της Αρχιεπισκοπής και των φορέων της δεν ελαττώθηκε ούτε στο ελάχιστο, ενώ η εφημερίδα μας πλουτιζόταν και με τις δραστηριότητες της Κοινότητας. Αυτό προκάλούσε ανησυχίες στους επαγγελματικούς αντιπάλους μας που προσπαθούσαν να εξαγοράσουν στελέχη μας με υποσχέσεις για αστρονομικές αμοιβές.

Όμως, παρά την συνεργασία μας με την Αρχιεπισκοπή και την Κοινότητα για την προβολή του έργου και των δραστηριοτήτων τους, στους κύκλους τους δυστυχώς υπήρχαν άτομα που δεν έβλεπαν με καλό μάτι τον α-

ντικειμενικό “Κόσμο”. Στην Κοινότητα υπήρχε αντίδραση για τις διαφημίσεις της στην “παπαδική” εφημερίδα μας, ενώ επιχειρηματίας φίλος της Αρχιεπισκοπής ακούστηκε να λέει ότι σε έξι μήνες θα χρεοκοπούσε ο “φιλοκοινοτικός Κόσμος”, όταν το “Βήμα” αγόρασε ο γνωστός μεγαλοεπιχειρηματίας, Γρηγόρης Γαβριηλίδης και τού έδωσε το φιλί της ζωής με διευθυντή τον πολυτάλαντο και ικανότατο συνάδελφο, Ικάρο Κυριάκου, που προηγουμένως ήταν από τα βασικά στελέχη στον “Κήρυκα”.

Οι φωτογράφοι μας

Όταν γράφεις ένα ρεπορτάζ ύστερα από σαράντα χρόνια χωρίς να έχεις κρατήσει σημειώσεις αναπόφευκτα θα σου διαφύγουν κάποιες λεπτομέρειες και αυτό έχει συμβεί σε λίγες -ελπίζω- περιπτώσεις σ’ αυτή την “Αναδρομή στο παρελθόν” που γράφω από μνήμης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι ασυγχώρητα δεν ανέφερα τους φωτορεπόρτερ του παροικιακού Τύπου δεκαετίες ολόκληρες, τα αδέρφια Παναγιώτη (Πίτερ), τον Γιώργο και τον Σπύρο Παναγιόπουλο, που με τον φακό τους έχουν καταγράψει την ιστορία της παροικίας πολύ καλύτερα από τα δικά μας ρεπορτάζ και δυστυχώς δεν έχει εκτιμηθεί η μεγάλη προσφορά τους. Ο δημοφιλέστατος στην παροικία, Παναγιώτης (Πίτερ) Παναγιόπουλος, “κρέμασε” τη φωτογραφική μηχανή του και αποσύρθηκε ταπεινά χωρίς καμία μνεία, χωρίς καμία επιβράβευση για τις δεκαετίες από τη ζωή του που αφιέρωσε στον Τύπο. Ούτε εμείς, που θα έπρεπε να ξερούμε καλύτερα, είμαστε άμοιροι ευθυνών, επειδή θεωρούμε τους φωτογράφους σαν επέκταση του ρόλου μας, σαν κάτι δεδομένο. Όμως, χωρίς τους φωτογράφους γενικά και θα ήθελα να αναφέρω τον φιλότιμο συνεργάτη μου και καλό φίλο, Μιχάλη Κάλλη, η ιστορία που καταγράφουμε θα ήταν ελλειπής. Δυστυχώς, ο πρόεδρος της Ανω Κρύας Βρύσης που θέλει τη φωτογραφία του στην εφημερίδα δεν μπορεί να καταλάβει ότι ο φωτογράφος θα χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητό του, θα καύσει βενζίνη και θα χάσει το χρόνο του, πολλές φορές χωρίς ούτε ένα “ευχαριστώ”. Το έχω γράψει πολλές φορές και θα το επαναλάβω: σεβαστείτε τους φωτογράφους μας, ακόμη και αν ανεβαίνουν πάνω στις καρέκλες για να σάς απαθανατίσουν, ακόμη και αν γίνονται “ενοχλητικοί” για να σάς εξυπηρετήσουν ΔΩΡΕΑΝ! Αφού δεν είναι υποχρεωτικό ν’ αγοράσετε φωτογραφίες τους όπως θα έπρεπε για να τους αποζημιώσετε, τουλάχιστον συμπεριφερθείτε τους με κατανόηση και βοηθείστε στο δύσκολο έργο τους.

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΤΡΙΤΗ,
Συμφωνία στην Αθήνα.

